

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6904/21
18.1.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Караџић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца Акционарског друштва за осигурање “Триглав осигурање” из Београда, ул.Милутина Миланковића бр. 7-а, против тужене АА (рођене ...) из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Данијела Путник, адвокат из Београда, ул.Цара Лазара бр. 7/2, ради дуга, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 15217/19 од 2.6.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.1.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П бр.15217/19 од 2.6.2021. године, у ставу другом и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Првог основног суда у Београду П 15217/19 од 2.6.2021. године у ставу првом укинута је решење о извршењу Првог основног суда у Београду ИИ 537/14 од 16.7.2014. године, у целости. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца АД за осигурање “Триглав осигурање”, па је обавезана тужена АА да му исплати износ од 747.989,11 динара, са законском затезном каматом почев од 17.5.2014. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати износ од 239.219,42 динара, са законском затезном каматом почев од 17.5.2014. године па до

коначне исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.300,00 динара.

Против ове пресуде и то одлуке садржане у ставу другом и четвртом изреке, жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је из свих законских разлога.

Испитујући правилност пбоијане пресуде сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужене није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 истог члана, на коју се неосновано жалбом тужене указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као извршни поверилац поднео томе суду против овде тужене, као извршног дужника предлог за извршење на основу веродостојне исправе-менице, па је првостепени суд решењем Ив 537/14 од 16.7.2014.године усвојио предлог и обавезао извршног дужника да извршном повериоцу исплати на име дуга износ од 987.208,53 динара и трошкове извршног поступка. По приговору дужника тај суд је решењем Иив 537/14 од 16.5.2018.године ставио ван снаге решење о извршењу и поступак је настављен пред парничним одељењем тога суда, као поводам приговора против платног налога. Даље, из изведених доказа је утврђено да је тужена дана 23.4.2007. године са “Српском банком” а.д. Београд, закључила Уговор о кредиту број ..., којим јој је одобрен потрошачки кредит у износу од 7.000 евра, што у динарској противвредности, по средњем курсу Народне банке Србије на дан пуштања кредита у течај, износ износи 563.433,50 динара. Дана 23.4.2007. године издата је меница број ..., са клаузулом “без протеста” која гласи на износ од 987.208,53 динара, а као датум доспећа менице означен је 16.5.2014. године. “Српска банка” а.д. Београд је са Акционарским друштвом за осигурање “Триглав осигурање”, овде тужиоцем, закључила Уговор о уступању потраживања – цесији, дана 28.9.2012. године, којим је “Српска банка” а.д. Београд уступила своје доспело потраживање, по основу потрошачког кредита број ... у износу од 6.368,41 евра у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан 28.09.2012. године и 25.302,00 динара, према кориснику кредита – овде туженој АА, са пребивалиштем у ..., ул. ... бр. ..., “Триглав осигурању”, које је прихватило уступање права потраживања. Преносом потраживања “Триглав осигурање” је ступило на место повериоца према кориснику кредита из уговора о кредиту број ..., а у складу са одредбом члана 12 Уговора о осигурању ризика и ненаплате потраживања по основу потрошачких кредита. Дана 27.5.2014. године, тужилац је упутио туженој опомену пред утужење, којом је позвао тужену да измири своја дуговања по основу одобреног Уговора о кредиту и то уплатом износа од 987.208,53 динара. Из налаза вештака економско-финансијске струке утврђено је да је тужена у периоду отплате кредита укупно уплатила износ од 332,17 евра, те неотплаћени износ главнице износи 5.623,64 евра, а

на дан 16.5.2014. године, укупно обрачуната камата за период од датума уговарања закључно, са 16.5.2014. године износи 852,76 евра, односно укупан дуг по основу неотплаћене главнице и камате на дан 16.5.2014. године износи 6.476,40 евра, прерачунат према средњем курсу НБС на исти дан у динарској противвредности износи 747.989,11 динара. Сходно обрачуну вештака на дан 12.12.2020. године утврђено је да укупан дуг по основу неотплаћене главнице и камате износи 9.453,02 евра, што прерачунато према средњем курсу НБС на дан 12.12.2020. године износи 1.111.642,90 динара. Тужена је током поступка истакла приговор застарелости потраживања, с обзиром да рок застарелости потраживања која повремено доспевају на наплату 5 година, у смислу одредбе члана 373 Закона о облигационим односима, а да је у конкретном случају од прве рате кредита исплаћене у мају месецу 2007. године, па до момента покретања поступка прошло више од седам година, а посебно да су и кредит и меница по непознатом основу прешли на “Триглав осигурање”, овде тужиоца, те како је отпао основ за главни дуг, то је и меница постала ненаплатива.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је пошто је претходно одбио истакнути приговор застарелости, као неоснован, јер сходно одредби члана 371 Закона о облигационим односима, потраживања из уговора о кредиту застаревају за 10 година, (право тужиоца да захтева испуњење обавеза од стране тужене престаје на дан 23.4.2017. године), нашао да је постављени захтев основан. Одлучујући о висини тужбеног захтева првостепени суд је своју одлуку засновао на налазу вештака економско-финансијске струке, сходно коме је тужена у периоду отплате кредита укупно платила износ од 332,17 евра и да дуг обрачунат према средњем курсу НБС на дан 16.5.2014. године, као дана доспелости менице и износи 747.989,11 динара. Првостепени суд је досудио тужиоцу, у смислу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима, законску затезну камату на износ главног дуга, почев од 17.5.2014. године, као дана када је тужена пала у доцњу, па је одлучио као у изречи побијане пресуде.

Дате разлоге првостепеног суда, као правилне, аргументоване и на закону засноване прихвата у целисти и овај суд, као другостепени.

Супротно жалбеним наводима тужене, правилно је првостепени суд поступио када је утврдио да потраживање тужиоца у овој правној ствари није застарело. Ово из разлога што се на банкарске уговоре о кредиту, као врсту банкарског пословања, примењује општи рок застарелости од 10 година у смислу одредбе члана 371 Закона о облигационим односима, а не рок застарелости од 5 година, прописан одредбом члана 373 Закона о облигационим односима. У конкретном случају уговор о кредиту је закључен дана 23.4.2007. године, сходно потраживање тужиоца застарева на дан 23.4.2017. године, што правилним чини закључак првостепеног суда да се не ради о потраживању које је застарело.

Неосновани су наводи жалбе тужене да је дана 10.2.2008. године целокупан кредит банке према туженој доспео на наплату, из разлога што је Уговор о кредиту закључен дана 23.4.2007.године, када је издата и меница без протеста, коју је тужена потписала у својству трасанта, у којој је као датум доспећа обавезе означен 16.5.2014.

године, на који се начин сагласила са тим роком доспећа.

Даље, неосновано се жалбом тужене указује да опомене за отплату кредита није примала, јер је у међувремену закључила брак (2011.године) и променила презиме, имајући у виду обавезу корисника кредита да о тој промени извести банку (с обзиром да је Уговор о кредиту и меницу тужена потписала као АА), као и овде тужиоца, коме је уступљено потраживање, при чему јој је било познато да је тужилац против ње поднео предлог за извршење, на који је благовремено изјавила приговор (а претходно јој је доставио опомену пред тужбу и позвао је да измири неисплаћено потраживање, на који начин није поступила).

Супротно наводима жалбе тужене, којима се указује на то да јој није достављен уговор о уступању (цесији), сходно чему није ни могла знати да је у уговорном односу са тужиоцем, исти по налажењу овога суда нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари, с обзиром да се уступање потраживања уговором (цесија) врши на основу споразума повериоца и трећег лица (уступиоца и пријемника потраживања) и за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, сходно одредби члана 438 став 1 Закона о облигационим односима, јер правна дејства која уступање потраживања производи према дужнику, не мењају његов положај у погледу обавезе која га терети, из чега следи да на постојање обавезе дужника није од утицаја личност повериоца.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду да је у образложењу првостепене пресуде, на страни 3, погрешно означен датум закључења Уговора о уступању потраживања (цесији) и то “28.09.2021. године”, уместо “28.09.2012. године” на шта тужена у жалби указује, до чега је дошло услед очигледне омашке у писању, која се у смислу одредбе члана 362 ЗПП може исправити у свако доба, па је нашао да исто није од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, с донета правилном применом одредби чл. 150, 151 и 153 Закона о парничном поступку, те АТ и ТТ важећим у време пресуђења и с обзиром на успех парничних странака у спору.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход овог спора, Апелациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је у смислу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић